JOCURILE OLIMPICE ALE... RADIO - TELEVIZIUNII

Dacă Jocurile Olimpice de vară organizate în 1972 la München vor fi, după toate aparențele, cele mai mari organizate pînă acum, organizatorii sînt convinși că ele vor permite, în același timp, doborîrea unor recorduri în domeniul... radio-televiziunii. Într-adevăr, se prevede că 800 milioane de persoane vor urmări în întreaga lume întrecerile din capitala bavareză ce vor fi retransmise de 60 rețele naționale de televiziune și 110 rețele de radio, unele dintre ele prin intermediul sateliților „Comest" și „Symphonie".

Centrul olimpic vest-german de radio-televiziune se ocupă de pe acum de coordonarea pregătirilor tehnice, cu atît mai mult cu cît peste doi ani la München vor sosi 900 de crainici sau reporteri specializați (de două ori mai mulți ca la Ciudada de Mexico). Sînt prevăzute 100 de camere de televiziune în culori, 29 camioane de retransmisii în culori, 70 de studiouri de radio, 80 de instalații de înregistrări magnetice, un laborator pentru developarea filmelor în culori, care poate prelucra 2000 metri de film pe oră și multe altele.

Un spectator premiat

În capitala Braziliei, un spectator, pasionat al fotbalului, a primit o medalie. Vă interesează poate meritele deosebite pentru care a fost răsplătit acest reprezentant al publicului? Ei bine, ele se reduc la un singur act de... eroism: a fost unicul spectator care a urmărit din tribune, meciul dintre echipele regionale Civilsan și Carioca...

Tot cu acest prilej s-a stabilit și recordul celei mai mici încasări la un meci de fotbal în Brazilia: doi cruzeiros!

Culmea însă este alta. Spectatorul cu pricina a fost deranjat de controlorul stadionului care i-a atras atenția că ocupase alt... loc decît cel de pe bilet!

SIMILITUDINI

Afirma un confrate polonez că fotbalul feminin și-a cîștigat dreptul la existență socială în clipa în care, la Buenos Aires, Estudiantes și A. C. Milan — marile „alese" ale unui an fotbalistic... masculin — au însingerat gazonul, chemînd la porțile stadionului ambulanțele salvării și dubele poliției, transformînd jocul și voluptățile lui într-un spectacol periculos, aflat deopotrivă în dizgrația esteticii și a legii...

Cîteva zile mai tîrziu, într-o reacție aproape directă, un meci de fotbal feminin — sport care cochetа cu diletantismul și provizoriu, antrenînd în tribune un public mai degrabă curios — cunoștea prima cifră amenințătoare în materie de asistență: 10 000 de spectatori!

Atunci s-a lansat ideea că fotbalul evelor — ființe prin definiție suave și gingașe — reprezintă o specie de distracție lejeră, un experiment fără prea multe șanse de izbîndă, a cărui unică explicație funcțională n-ar rămîne alta decît romantica intenție de a introduce frumosul pe dreptunghiul de iarbă, compensînd — ca un duh al blîndeții — răutățile și lipsa de virtuți a soccerului, sport considerat a fi „eminamente bărbătesc"...

Și așa, pe nesimțite, de dragul experimentului bănuit ab initio gratuit, fotbalul a început să devină într-unul din compartimentele sale — tot mai recunoscut, cu legi și drepturi ferme, garantate de o federație intransigentă — un sport pentru... domnișoare, dotat cu o „Cupă a Europei" (1969) și — recent — cu un campionat mondial, care a încoronat, în revanșă, imbatabila echipă a Danemarcei, posesoarea blondei Lind, un „libero" despre care „Corriere" nu se știa — exagerînd, desigur — să scrie că „nu-i cu nimic mai prejos decît un Picchi în zilele bune..."

Ceea ce se dovedise o glumă, cu gust îndoielnic, devenise un fapt serios și evenimentele căpătau, peste noapte, pecetea precipitării, blîndul fotbal feminin — născut, poate, pentru a-l echilibra pe cel al bărbaților — șocîndu-ne mai deunăzi cu o veste incredibilă: două jucătoare franceze, de la F. C. Reims, vor fi transferate în Italia, la Juventus, în schimbul unor sume fabuloase, întîlnite numai în cazul fotbaliștilor de primă mărime!

Punct final romantismului — regretă confratele polonez, căutînd să salveze niște explicații, acolo unde totul a căpătat tenta evidenței, demonstrînd că fotbalul feminin reprezintă o nebănuită atracție, chiar dacă explicațiile expansiunii sale rămîn doar de domeniul prezumțiilor...

Cu o asemenea pornire, soarta fotbalului feminin devine — neîndoios — aceea a unor interese materiale tot mai plenare, care tind să-i transforme într-o nouă, impresionantă și plină de neprevăzut „industrie".

Pe undeva — nu știm precis pe unde — e tare tristă această transformare. Ca orice trădare de altfel, fie ea plecată chiar și din cea mai lăudabilă dintre intenții...

Ovidiu IOANIȚOAIA

Tabăra pionierilor din Tîrgoviște, participanți la acțiunea „Leaota '70" alături de alte 6 echipaje

COPIII AU DĂRUIT TURISMULUI un munte: LEAOTA

În Leaota există marcaje turistice! Iată o veste care, sperăm, îi va bucura pe turiști pentru că acest masiv situat între Bucegi și Iezer Păpușa rămăsese una dintre puținele zone muntoase din țara noastră încă nemarcate.

Leaota are înfățișarea unei aglomerări de dealuri gigantice, bogate în păduri pînă pe cele mai înalte creste. E un munte modest, dar ospitalier. Ne oferă smeură, afine, fragi, izvoare la tot pasul. Iată pentru ce Leaota ni se pare un munte ideal pentru turismul copiilor. Poate și acesta este un motiv pentru care ideea marcării Leaotei de către copii și pentru copii a fost lansată de către un comandant de pionieri, profesorul de matematică Mircea Trifu de la școala generală de 8 ani din com. Hotarele, județul Ilfov. Ideea a fost primită cu entuziasm la redacția revistei „Educația pionierească" ale cărei propuneri au trezit interes la [illegible] nizației de Pionieri, la O.N.T. precum și la federația de specialitate. Așadar, sub egida sus-amintitei reviste și cu asistența celor trei colaboratori, a luat startul în această vară acțiunea pionierească „Leaota '70", acțiunea echipajelor „Chindia" — Casa pionierilor Tîrgoviște; Tătărani — județul Dîmbovița; Bozdead, jud. Dîmbovița; Trivale — Casa pionierilor Pitești; Rucăr — județul Argeș; „Sinaia" — Casa pionierilor Sinaia; „Ilfov" — școala de 8 ani Hotarele, județul Ilfov.

Copiii participanți au fost pregătiți în amănunțime pentru operația de marcaj turistic astfel încît lucrarea să răspundă exigențelor regulamentare. S-au făcut marcaje pe pietre, stînci, copaci, pe stîlpi de fier. De asemenea, în Cheile Ghimbavului — foarte spectaculoase dar, în ultima vreme, inaccesibile — s-au construit podețe de trecere, copiii dovedind o remarcabilă iscusință. Considerăm acțiunea pionierească „Leaota '70" drept un început fericit de „renaștere turistică" a masivului Leaota, realizate, forurile în drept se vor gîndi poate mai departe la refugii turistice, cabane).

TRAIAN ILIE
redactor la revista „Educația pionierească"

A doua pasiune a lui Roelants

Îl recunoașteți, desigur: fondistul belgian Gaston Roelants. Știți, de asemenea, că el va fi musafirul nostru, cu prilejul apropiatelor campionate internaționale de atletism ale României.

Ceea ce nu știți este că, la ora actuală, Gaston Roelants are încă o pasiune, în afara atletismului: pictura. O pasiune care l-a cuprins acum doi ani și care pare să-i dea, de pe acum, mari satisfacții. Într-adevăr recent el a deschis și o expoziție — la [illegible] lul Wesemall — în care a expus nu mai puțin de 40 de tablouri, apreciate de cunoscători.

Recorduri biologice

Avea dreptate sau nu medicul francez Alexis Carrel, laureat Nobel, cînd ne-a numit pe noi, pe fiecare din noi, **omul-ființă necunoscută?**

Desigur nu știm încă totul despre corpul omenesc, despre centrala lui nervoasă, cu cele 14 miliarde de celule, dar nici nu putem spune că în secolele trecute și în acest secol al marilor invenții și descoperiri, corpul omenesc a rămas o mare și nedezlegată taină.

Fiecare zi aduce noutăți revelatoare, și medicina face prin izotopi, laser, transplanturi, organe artificiale, aparate cibernetice de diagnoză, pași giganți în cunoașterea omului modern.

Și totuși, multe din limitele lui de efort, de suportabilitate sînt arbitrare sau necunoscute. Părerile specialiștilor sînt împărțite în privința rezistenței umane la foame și sete, la frig și căldură. Se cunoscut exact, matematic limitele meteorologice, geografice, dar încă nu se poate spune categoric, mai ales că fiecare om în parte își are individualitatea sa, care sînt limitele omenești. Din datele care circulă în lume, noi vă propunem cîteva, firește, nu absolute:

foame 30—35 de zile
sete 3—4 zile
somn 3—5 zile
căldură +50°
frig —50°

Expeditionari temerari, la Ecuator sau Poli, în ținuturile cele mai îndepărtate și necunoscute au înfruntat nu numai primejdiile, ci adeseori și aceste limite fiziologice. Nu este simplu să te adaptezi organic la +58° și —88°, sau la 8848 m altitudine.

Experiența medicului francez Alain Bombard (65 de zile numai cu pește, slăbind 25 kg, ajungînd la 2,5 milioane globule roșii și cu hemoglobina la limita mortală), făcută numai pentru a demonstra posibilitatea supraviețuirii în caz de naufragii, este tulburător omenească și poate, ea merita un justificat premiu Nobel, în încercarea lui Bombard fiind deopotrivă prezentă ideea de știință și cea de pace.

Dar nu numai scoarța pămîntului și apele pun complicate probleme de biologie, de rezistență umană, ci și adîncurile. Ale apelor și ale

După grele jertfe ale scafandrilor și cercetătorilor submarini, s-a ajuns să se depășească, cu aparate speciale, granița ucigașe de beție a adîncurilor (90—100 metri) și astăzi scufundătorii ating ușor adîncimi de peste o sută de metri. Încă în 1948, englezul Bollard, respirînd un amestec de heliu și oxigen, a coborît la limita, mult timp record mondial, de 164 m. Cucerirea adîncurilor mărli continuă și azi, cu o puternică pregătire științifică și același neînfricat curaj omenesc.

În ultimii ani, cercetările speologice au solicitat tot mai mult îndrăzneala și rezistența omenească. Michel Siffre ne povestește patetic în cartea sa. **„În afara timpului"** recordul său de 63 de zile, singur în fundul unei peșteri. Dar performanța lui va fi depășită de o femeie — Jossie Laurés — 88 de zile și apoi de Antoine Senni care va rezista în adîncul pămîntului 126 de zile, deci ceva mai mult de patru luni. Iată o dovadă că știința modernă nu cere numai un om cu cunoștințe, ci și un om sănătos, capabil de eforturi, curajos.

Poate omul să trăiască fără să doarmă? Medicii spun că cel mult 3—5 zile. În timpul războiului sau în expediții, cu stimulente, cu droguri, poate chiar și mai mult. Dar cum explicați cazul spaniolului Vires, în vîrstă de peste 50 de ani, care n-a dormit o singură zi, de la naștere? Această unică și bizară situație nu poate fi explicată, decît printr-o dereglare totală, o structură cu totul aparte a sistemului nervos, a factorilor care provoacă somnul.

Pasionante sînt și memoriile excepționale, daruri biologice native care fac din noi genii matematice sau muzicale. Sau așa cum a fost cu șahistul Alehin, fost campion al lumii, adevărat creier electronic, deținătorul unui record unic: 32 de partide oarbe (fără să vadă mesele jucătorilor), dintre care a pierdut doar patru.

Cînd vom relua discuția recordurilor sportive, vom vedea atunci pînă unde pot fi împinse limitele lui biologice, ale calităților lui fizice și intelectuale, care sînt posibilitățile omenești pentru viteză, forță, rezistență, îndemînare, inteligență.

Să nu uităm înainte de a încheia, și în fond puteam începe chiar cu ele, recordurile de statură, greutate, natalitate și longevitate:

statură — 2,72 m
greutate — 484 kg
natalitate — 69 copii
longevitate — 242 ani

O femeie a dat naștere la 69 de copii, iar o alta a născut la vîrsta de 90 de ani.

Recordul de longevitate al japonezului Mamape (242 ani) trebuie completat cu recordul feminin (221 ani) el rămînînd încă neegalat al celei mai lungi căsnicii din lume: 200 de ani!

Omul, acest animal înțelept, harnic și sociabil (sapiens, faber, politikon), sau așa cum vom prezenta mai tîrziu și homo ludens (ființă jucăușă, dornică de mișcare), este plin de engime și surprize. Să încercăm să le dezvăluim treptat, ajutați de știință și istorie, pentru a avea sentimentul că omul nu este chiar atît de necunoscut pentru sine însuși.

VIRGIL LUDU

LUMEA RECORDURILOR

NU NUMAI TALENTUL

(Urmare din pag. 1)

recorduri de valoare mondială.

Manifestarea și mai ales realizarea precoce sau tardivă a talentului nu schimbă cu nimic concluzia că numai MUNCA dusă la limitele superioare ale dăruirii și pasiunii a făcut posibilă înflorirea deplină a talentului. Tipsia aurită a ursitoarelor rămîne așadar o poveste frumoasă pentru adormitul copiilor (mici și mari) în serile lungi de iarnă.

Istoria nescrisă a sportului nostru consemnează existența efemeră, lipsită de glorie, a numeroși fii risipitori care și-au tocat prematur zestrea genetică (talentul) cu acea ușurință pe care numai totala inconștiență o poate duce la scara lui zero absolut. Îngîmfarea, vedetismul, indisciplina, viața nesportivă sînt implacabile. Ele erodează cu acidul lor necruțător pînă și acele talente pe care naivii sînt tentați a le considera inoxidabile. Aș aminti aci de Coman, Rab, Todor (fotbal), Tănase Pintilie (box), Voroneanu Rodica, Tibulski (atletism) și mulți alții care au sucombat lamentabil undeva la jumătatea drumului spre glorie, datorită în primul rînd superficialității (atenție pentru cei atinși de filoxera vedetismului).

Se dovedește încă o dată că talentul este o condiție a succesului în vreme ce munca, perseverența și seriozitatea constituie factori obligatorii de împlinire a celor mai îndrăznețe aspirații pentru a căror realizare societatea noastră a creat toate facilitățile, ridicîndu-le la rangul de drept constituțional.

Nici cei mai neavizați nu-și pot închipui că măiestria dusă aproape la perfecțiune a lui David Oistrah și Calas în muzică sau Beligan, Marcela Rusu în teatru, Beckenbauer sau Lia Manoliu în sport (să-mi fie iertată citarea arbitrară) s-ar fi putut realiza vreodată, fără studiul îndelungat și migălos, fără munca asiduă a multe ore ale zilei și deseori și ale nopții, de-a lungul a mulți ani de renunțări, de sacrificii.

Nu spun nici o noutate afirmînd că perseverența și voința de neclintit au consacrat deseori oameni mai puțin dotați pentru domeniile respective.

Aceasta este o lecție pe care viața ne-a demonstrat-o cu prisosință în numeroase ocazii, dar pe care din păcate o ignorează nu numai unii tineri a căror experiență de viață este încă fragilă ci chiar și oameni cu tîmplele încărunțite care se ocupă de îndrumarea acestora și cărora cu atît mai mult nu li se iartă ușurințe juvenile.

Fetișizarea talentului, imnurile de slavă închinate acestui viței de aur, proza exagerat de laudativă a unor cronici, a dus și duce inevitabil la blazare timpurie, la supraevaluarea fără acoperire a „meritelor" și în final la clacare.

Evident că acest fenomen, din păcate destul de răspîndit, constituie un avertisment și pentru acei antrenori și conducători care în goana după rezultate cu orice preț se feresc ca de foc să critice din fază embrionară manifestările negative ca să nu strice „atmosfera", nu iau măsuri disciplinare la timp sau atunci cînd le iau le suspendă la jumătate, anihilînd complet efectul educativ și întărînd convingerea celui în cauză că lui i se permite totul fiindcă „au nevoie de mine".

Succesul înseamnă înainte de toate MUNCĂ, PASIUNE, talent și multă MODESTIE, orice răsturnare a acestei ecuații dă rezultate eronate. Și acest lucru trebuie să-l rețină în primul rînd cei care cred că viața este acea tipsie de aur pe care se găsesc toate de-a gata.

ANUNȚ

Intreprinderea transporturi aeriene TAROM

anunță că a prelungit termenul de înscriere la concursul de admitere pentru cursul de însoțitori de bord pe avioanele TAROM pînă la data de 15.09.1970.

Candidații trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

— sănătate perfectă
— prezentare fizică plăcută
— domiciliul stabil în București
— studii medii (cu diploma de bacalaureat)
— stagiul militar satisfăcut (bărbați)
— cunoașterea a două limbi străine (engleza, franceza, germana, rusa, italiana)
— vîrsta, femei 22—25 ani
— vîrsta, bărbați pînă la 30 ani
— se preferă candidații care au stagiu în cîmpul muncii și cunosc limba engleză.

La înscriere se va prezenta actul de naștere în copie legalizată și actul de studii în original însoțit de o copie.

Înscrierile se fac la serviciul personal TAROM, Aeroportul Băneasa, zilnic între orele 13,00—15,30, pînă la data de 15 septembrie 1970.

Concursul se va ține în perioada 16—30 septembrie 1970.

Informații la telefon: 33 00 30, interior 33.

PE „ȘOSEAUA FOTBALULUI MONDIAL" în 1972

PELE: Astîmpără-te, Dembrovschi!

desen de AL. CLENCIU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ANDREI OLTEANU, BRĂILA. Voleibalistei Mariana Popescu îi puteți scrie pe adresa clubului Dinamo București, șoseaua Ștefan cel Mare 9, sectorul 2.

I. BUCUR, BUCUREȘTI. Împărtășesc, în mare măsură, părerile dv. Cred, însă, că trebuiau comunicate celor pe care i-ar fi interesat cel mai mult: colegilor noștri de la radio. Sau acestora le rezervați sugestiile în legătură cu ziarul nostru?! Alegînd drumul cel mai scurt, ajungeți mai repede la țintă!

DORIN OLTEANU, TG. MUREȘ. **„La 16 ani, cîți am eu, nu prea ești îndreptățit să faci CUGETĂRI. Eu îmi permit, totuși, să vă trimit una, de ordin automobilistic: intersecția = balaur cu mai multe capete".** După cum vedeți, mica dv. cugetare n-a ajuns la o... intersecție, ci direct la tipar.

AUREL CIRSTEA, BRAȘOV. Nimeni nu vrea să devină proprietarul Stadionului Municipal din orașul dv., acest stadion modern, de circa 30 000 de locuri. Știu și eu ce să faceți? Încercați să dați un anunț la „Mica publicitate" a ziarului „România Liberă"!

ILIE COLAN, BRAILA, BULEVARDUL KARL MARX 21. V-am satisfăcut rugămintea, publicînd adresa dv. Mă îndoiesc însă, cu toată oferta dv. — „un regat pentru un... „Sportul" — că veți putea ajunge astfel în posesia numărului nostru din 26 august, în care am prezentat echipele participante la campionatul diviziei A. Noi, în orice caz, vă urăm succes!

GETA VICTORIA RADU, BUCUREȘTI. **„Vă rog f.f. mult să-mi răspundeți de ce clubul sportiv Progresul n-are echipă feminină de fotbal?" Parcă masculină are?** Poate, însă că cei de la Progresul ne dau o dezmințire. Pe teren, bineînțeles, nu în ziar!

A. ILIEȘ, ORADEA. Vechiul Sportul studențesc a activat în divizia A de fotbal, patru ani la rînd. Mai precis, între anii 1937—1941. În ediția 1939—1940, formația studențească s-a clasat pe locul 3, după Venus și Rapid, avînd în urma ei, printre altele, pe... Ripensia, Unirea Tricolor, Juventus.

PETRE FALCOS, CHIRNOGENI. Regretăm, dar spațiul nu ne permite să ne oprim decît asupra unora dintre bogatele și interesantele dv. date statistice: „Scorurile cele mai mari în divizia națională A: Carmen București — Prahova Ploiești 13—0 (1947), I.T.A. — Jiul Petroșani 12—0 (1948), C.F.R. București — C.F.R. Cluj 12—2 (1949), Ripensia — Tricolor Ploiești 11—0 (1933). Același scor a fost realizat și în partidele Juventus București — Prahova Ploiești (1947) și I.T.A. — F. C. Ploiești (1948). Alte scoruri astronomice 11—1 I.T.A. — Unirea Tricolor (1948), 10—1: Unirea Tricolor — Mureșul Tg. Mureș (1934), Venus București — F. C. Brăila (1941), C.F.R. București — F. C. Craiova (1947), Dinamo București — Steaua roșu Brașov (1965), Steaua — A.S.A. Tg. Mureș (1969). Cele mai multe goluri înscrise în campionat: 1. Ozon 158, 2. Gh. Constantin 149, 3. Mircea Dridea 140, 4. Dobay 125, 5. Vaczi 124, 6. Bodola 114, 7. Ene II 112, 8. Ion Ionescu 103, 9. Ene I 103, 10-11 Baratky și Ciosescu".

NELU ROȘU, DEVA. Cel mai bun loc ocupat de Universitatea Craiova, în campionat: 3 — ediția 1966—67. Performanța de a se clasa înaintea lui Dinamo București a fost realizată numai în campionatul 1969—1970: locul 4 „U" Craiova, locul 5, Dinamo București.

A. BARTL, BOCȘA II. Sesizarea dv. este justă, dar nu înțeleg de ce ne faceți reproșuri nouă. Așa cum am anunțat, C.S.M. Reșița a solicitat să nu mai fie delegați la meciurile ei arbitri din Oradea. La întrebarea dv. — **„de ce atunci, la întîlnirea Olimpia Satu Mare — C.S.M. Reșița au fost trimiși 3 (TREI) arbitri din Oradea (întreaga brigadă)" — nu este cazul, deci, să vă răspundă...** Ion Poștașu, ci Colegiul central al arbitrilor.

Ilustrații: N. CLAUDIU

Expeditor: Edson Arantes do Nascimento

Moscova 5 (Agerpres). — Pe numele unuia dintre cei mai tineri cetățeni din Kutaisi, Pelé Guruli, a sosit, din îndepărtata Brazilie, un colet, conținînd o copie de bronz a Cupei „Jules Rimet" și o insignă de argint. Expeditorul coletului: Edson Arantes do Nascimento — Pelé.

Pelé Guruli s-a născut în timpul campionatului mondial din Mexic, ceea ce l-a făcut pe tatăl său, Mihail Guruli (un fost jucător de fotbal) să-i dea fără să șovăie numele celebrului as brazilian.